

Inzegening kerk en altaar, St. Franciscuskerk, Hengelo, 9 oktober 2022

Broeders en zusters in Christus Jezus onze Heer,

Op 8 juli 2019 werd deze wijk in Hengelo in alle vroegte getroffen door een ramp. Een plotseling uitslaande brand zette de H. Moeder Teresakerk in lichterlaaie. Binnen de kortste keren was de kerk onherstelbaar verwoest. De omwonenden en zeker de leden van de geloofsgemeenschap waren aangeslagen. De vorige pastoor, pastoor Oortman, zei – geëmotioneerd – in een interview:

“Ik ben sprakeloos. Het is verschrikkelijk. Gisteren hebben we hier nog een viering gehad en nu sta ik ineens voor een ruïne. Het belangrijkste is natuurlijk dat er geen gewonden of doden zijn gevallen, maar het doet heel erg pijn.”

Ineens, onverwachts, had de gemeenschap geen kerk meer en dat op een moment waarop twee geloofsgemeenschappen, die van de Moeder Teresakerk en de Rafaël-Exoduskerk zouden worden samengevoegd. Bovendien vonden in de Moeder Teresakerk activiteiten plaats – in de geest van de H. Moeder Teresa van Calcutta – bedoeld om mensen met elkaar in contact te brengen rond een kop koffie of soep. Konden we die activiteiten, naast de gezamenlijke eredienst, nu ook vergeten?

Op dat moment wist niemand wat te doen. Was het nog mogelijk de kerk op te bouwen? Maar hoe dan? Op dezelfde plek? Bood de verzekering daar voldoende ruimte voor? Allemaal vragen waarop geen mens op dat moment een passend antwoord had.

Het leek een beetje op de situatie van de aartsvader Jakob in de Eerste lezing, die ook niet weet hoe het nu met zijn leven verder moet. Hij heeft door een paar handigheidjes en door de stem van zijn broer Esau na te bootsen deze bij hun blinde vader Isaak het eerstgeboorterecht ontfoetseld en zich zo tot erfgenaam van hun vader gemaakt. Echter, Esau is een gespierde man, die – in woede uitgebarsten – de niet zo gespierde Jakob om het leven wil brengen.

Daarom neemt Jakob de kuierlatten en vlucht de woestijn in. Als het nacht wordt, rest hem niet anders dan daar te slapen met slechts een steen als hoofdkussen. Hij is er met zijn bedrog bepaald niet op vooruit gegaan. Maar God laat hem desondanks niet in de steek. In een droom toont Hij Jakob een ladder die op de aarde staat en waarvan de top tot in de hemel reikt. En God verschijnt hem en zegt dat uit hem een groot volk zal voortkomen. Dat is het volk Israël, waaraan hij het land Palestina zal geven. Eenmaal ontwaakt beseft Jakob dat hij zich op een heilige plaats bevindt en wijdt de steen die hij als hoofdkussen heeft gebruikt tot altaar.

Voor ons is er ook zo'n ladder opgericht, die op de aarde staat en tot de hemel reikt. Dat is het kruis op Golgotha waaraan Jezus is gestorven, waardoor Hij onze zondenlast heeft uitgeboet. Jezus is Gods Zoon die voor ons mens is geworden. Als mens behoort Hij tot de aarde, maar als God reikt Hij tot de hemel. Door zijn kruisdood en verrijzenis heeft Hij voor ons een ladder opgericht, waarlangs wij de hemel kunnen bereiken. Hij is de enige Middelaar tussen ons en God de Vader.

Door de inzegening van deze kerk en haar altaar wordt voor de geloofsgemeenschap hier ter plaatse eveneens een ladder opgericht die op de aarde staat, maar tot in de

hemel reikt. In de verkondiging van Gods Woord in de Heilige Schrift, in menselijke, dus aardse woorden uitgedrukt, maar door God geïnspireerd, worden op deze plek hemel en aarde met elkaar verbonden. Dit gebeurt ook in de viering van de sacramenten, vooral in dat van de Eucharistie dat we hier op het nieuwe altaar zullen vieren. Door dit sacrament komt Christus onder de gedaanten van brood en wijn persoonlijk in ons midden. Door dit sacrament gaan we delen in het lijden, de dood en de verrijzenis van Christus, zodat hemel en aarde ook in ons innerlijk met elkaar worden verbonden. In de liefdeswerken, die we in opdracht van Christus rondom deze kerk verrichten, zal bovendien iets van de hemel voor de mensen om ons heen oplichten.

Het is niet aan toeval maar aan de Voorzienigheid toe te schrijven dat deze kerk wordt toegewijd aan Sint Franciscus. Deze heilige ontdekt definitief waartoe God hem roept, in een vervallen kerkje in San Damiano – dicht bij zijn geboortestad Assisi. Christus vraagt hem daar driemaal vanaf het kruisbeeld:

“Franciscus, ga en herstel mijn huis dat, zoals je ziet, totaal in verval is.”

Franciscus denkt aanvankelijk dat Christus hem vraagt het vervallen kerkje in San Damiano te herstellen. Later beseft hij dat Christus de Kerk als geheel bedoelt. Door Jezus letterlijk na te volgen, te leven in grote armoede en onthechting en door het Evangelie te verkondigen maakt hij Jezus' voetsporen weer duidelijk zichtbaar. Deze zijn in de verwereldlijkte Kerk in zijn tijd, het begin van de 13de eeuw, voor een groot deel uitgewist. De franciscaanse beweging, waarvoor hij de basis legt, was een instrument in Gods hand om de Kerk toen van binnenuit te genezen. Zo wordt ook Sint Franciscus in navolging van Jezus voor zijn medemensen als het ware een ladder die tot in de hemel reikt.

Zegeningen zijn in de kern gebeden. We bidden door de zegening van deze kerk en haar altaar dat zij voor de leden van de lokale geloofsgemeenschap – doordat zij Christus naar het voorbeeld en op voorspraak van Sint Franciscus navolgen – een ware ladder tussen de aarde en de hemel mag zijn. Ook bidden we dat in de liefdeswerken, die deze geloofsgemeenschap in navolging van Christus realiseert, daadwerkelijk iets van de hemel voor alle betrokkenen mag oplichten. En zij daardoor Christus beter leren kennen, ontmoeten en omarmen. Amen.